

MINISTERUL EDUCAȚIEI
UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE ȘTIINȚE ȘI TEHNOLOGIE
POLITEHNICA BUCUREȘTI
CENTRUL UNIVERSITAR PITEȘTI
FACULTATEA DE TEOLOGIE, LITERE, ISTORIE ȘI ARTE
ȘCOALA DOCTORALĂ *FILOLOGIE*

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

LES REPRÉSENTATIONS DU CORPS DE L'ENFANCE A
L'ÂGE ADULTE DANS LES ROMANS AUTOFICTIONNELS
D'AMÉLIE NOTHOMB

Conducător de doctorat :

prof. univ. dr. habil. Diana Lefter

Student-doctorand:

Arabella- Georgiana Pătru

PITEȘTI

2024

Premisele cercetării și obiectivele tezei

Născută în Kobe, Japonia, Amélie Nothomb este o scriitoare belgiană care provine dintr-o familie de diplomați belgieni, ceea ce i-a permis să trăiască în diverse țări, precum Japonia, China, Statele Unite și Laos. Această experiență multiculturală și cosmopolită a influențat profund scrierile sale, conferindu-le o dimensiune de „călătorie identitară”.

Debutul său literar a avut loc în 1992 cu romanul *Hygiène de l'assassin*, care a atras rapid atenția criticilor și a publicului. De atunci, a publicat câte un roman aproape în fiecare an, creând un univers literar distinct prin explorarea temelor alienării și corporalității. În operele sale, se regăsesc adesea referințe autobiografice, iar stilul său inconfundabil se caracterizează printr-o narare concisă și intensă, marcată de un amestec de real și ficțiune. Autoarea utilizează aceste elemente pentru a explora conflictele interioare și transformările identitare, oferind o perspectivă intimă asupra experiențelor de viață.

Printre cele mai cunoscute romane ale sale se numără *Stupeur et tremblements* (1999), care descrie experiența sa ca angajată într-o companie japoneză, și *Métaphysique des tubes* (2000), un roman ce prezintă primii ani ai copilăriei sale trăiți în Japonia. În operele autoficționale, Nothomb abordează teme precum identitatea, copilăria, feminitatea și constrângerile corporale, explorând modul în care aceste aspecte se manifestă în relația cu sine și cu ceilalți.

Stilul său literar distinct și prolificitatea sa au transformat-o într-o figură marcantă a literaturii contemporane, aducându-i numeroase premii și recunoaștere internațională. Influențele culturale variate, experiențele personale și perspectiva sa singulară asupra lumii fac din Nothomb o autoare ce sfidează genurile tradiționale, îmbinând elemente autobiografice și ficționale pentru a crea un univers literar aparte, axat pe introspecție și transformare.

Opera nothombiană, cunoscută pentru caracterul său autoficțional și pentru explorarea limitelor dintre realitate și ficțiune, oferă un teren fertil pentru analiza simbolisticii corporale și a evoluției acestui concept în diferite stadii ale vieții. Deși recunoscută în primul rând pentru stilul său narativ distinct și pentru perspectivele sale unice asupra experienței umane, o componentă centrală a operei lui Nothomb o reprezintă maniera în care corpul, ca entitate fizică și simbolică, devine un mediu de exprimare a tensiunilor identitare, culturale și emoționale.

Această cercetare pornește de la premisa că, în romanele autoficționale ale autoarei, corpul nu este doar un vehicul de reprezentare a experiențelor personale, ci și un spațiu al negocierii identitare, reflectând interacțiunile dintre individ și lumea exterioară. Ipoteza de care am plecat susține că transformările corporale observate în narațiune corespund unor etape critice de

dezvoltare personală și socială, marcând tranziții semnificative de la copilărie la maturitate. Prin urmare, obiectivul tezei este de a investiga modul în care acest proces de dezvoltare este ilustrat prin corp și cum devine acesta un indicator al evoluției narative și al maturizării personajului.

În plus, teza își propune să dezvăluie felul în care corpul este transformat de experiențe traumatiche, culturale sau personale, fiind influențat de factorii externi și interni care determină evoluția conștiinței de sine. Corpul reflectă astfel lupta autoarei de a-și reconstrui o identitate în fața provocărilor existențiale, sociale și culturale, iar lucrarea evidențiază aceste dimensiuni folosind atât analiza textuală, cât și un cadru comparativ între operele selectate.

Studiul de față își propune să analizeze reprezentările corpului în romanele autoficționale ale lui Amélie Nothomb, concentrându-se asupra felului în care aceste reprezentări evoluează de-a lungul principalelor etape ale vieții: copilăria, adolescența și maturitatea. Din perspectivă teoretică, teza pornește de la ideea că, în operele nothombiene, corpul devine un loc al transformărilor și al experiențelor de redefinire identitară, reflectând nu doar evoluția psihologică a personajelor, ci și conflictul lor interior între conformare și rezistență. În literatura autoficțională, corpul devine o expresie a trecutului și a memoriei, iar această lucrare își propune să dezvăluie modul în care aceste transformări corporale corespund unor schimbări psihologice și culturale profunde.

Scriitoarea își articulează operele pornind de la experiențe personale, transformând amintirile și traumele sale într-o narațiune care reușește să depășească granițele autobiografiei tradiționale. În acest context, corpul nu mai este doar un subiect pasiv, ci devine o entitate activă, capabilă să comunice propriile sale povești și să simbolizeze tensiunile și conflictele interioare.

Una dintre premisele fundamentale ale acestei teze este că, în fiecare roman, corpul este un mediu de interacțiune între lumea interioară și exteriorul social, ceea ce îl transformă într-un punct de convergență al identității și al alterității. Astfel, această cercetare va investiga felul în care corpul devine un personaj în sine, un purtător al sensurilor și experiențelor acumulate de-a lungul vieții.

De asemenea, ne dorim să ne concentrăm atenți asupra observației relației dintre autor și personaj, în romanele autoficționale, care este influențată direct de experiențele trăite, ceea ce amplifică complexitatea reprezentării corpului. În cazul lui Nothomb, corpul nu este doar un vehicul de expresie a identității, ci și un martor tăcut al evoluției sale din copilărie la maturitate. Această tranziție se manifestă printr-o serie de crize identitare, care sunt traduse corporal prin suferință, înstrăinare sau chiar autodistrugere. Corpul reflectă astfel fiecare stadiu al

transformării narative și devine o hartă a traumei, a luptei pentru supraviețuire și a dorinței de a se reconstrui.

Teza își propune să demonstreze că fiecare etapă a vieții lui Nothomb, așa cum este ea reprezentată în textele autoficționale, are o semnificație corporală distinctă. În copilărie, corpul este perceput ca un spațiu vulnerabil și fluid, expus transformărilor fizice și emoționale care îl marchează profund. Adolescența, în schimb, aduce cu sine conștientizarea corpului ca sursă de alienare și autoevaluare, reflectând presiunea conformării la normele sociale și la așteptările celorlalți. La maturitate, corpul devine locul unor bătălii interioare, o proiecție a experiențelor de viață acumulate și un simbol al rezistenței în fața suferinței. Această evoluție este centrală pentru înțelegerea transformării narative și identitare a personajului principal.

În copilărie, așa cum reiese din romanele *Métaphysique des tubes* și *Biographie de la faim*, corpul copilului este aproape un tabula rasa, un spațiu al descoperirii și al formării inițiale. Vulnerabilitatea corporală, relația complexă cu durerea și plăcerea, precum și incapacitatea de a controla sau înțelege propriul corp sunt teme recurente în aceste romane. Copilul trăiește într-un univers senzorial și instabil, iar corpul său devine un simbol al dorinței pure de a explora și de a înțelege lumea din jur. În această etapă, relația cu propria corporalitate este încă difuză, corpul fiind un teren al experimentării și al învățării, dar și al constrângerii, determinat de influențele exterioare.

Adolescența marchează începutul unui conflict identitar profund, iar corpul devine principalul câmp de luptă. În romane precum *Biographie de la faim*, corpul adolescentei Amélie este supus unui proces de alienare culturală. Tensiunea dintre dorința de a aparține și nevoia de a-și păstra individualitatea creează o prăpastie între ceea ce corpul exprimă și ceea ce ar trebui să fie. Corpul adolescentei este forțat să se conformeze unor standarde sociale rigide, iar criza identitară este reflectată prin senzația de înstrăinare și de rădăcinare.

În perioada maturității, corpul devine o metaforă a supraviețuirii și a autodisciplinării. În *Une forme de vie*, corpul adult este transformat de experiențele extreme ale războiului, ale alienării și ale suferinței. Acest roman tratează problema rezistenței fizice și psihologice, ilustrând felul în care corpul poate deveni atât o sursă de putere, cât și un simbol al autodistrugerii. Maturitatea aduce conștientizarea limitelor corporale, dar și a capacității de regenerare. Prin urmare, în această etapă, corpul devine o proiecție a memoriei traumei și a luptei pentru auto-afirmare în fața adversității.

Un alt obiectiv al tezei este de a explora felul în care experiențele de tranziție dintre etape sunt marcate de transformări corporale distincte. Aceste tranziții sunt adesea însoțite de crize și momente de ruptură în care corpul devine un loc de contestare a propriei identități. Spre

exemplu, trecerea de la copilărie la adolescență este descrisă în termenii unei crize a identității corporale, în care corpul începe să fie perceput ca un obiect supus privirii celorlalți, iar dorințele și fricile legate de corporalitate devin mai acute. Corpul devine astfel un spațiu de rezistență și de auto-exprimare, dar și un loc de suferință și auto-reprimare.

Această tranziție continuă și în perioada maturității, când corpul este modelat de experiențele traumatiche și de lupta pentru supraviețuire. În acest context, corpul devine un martor al schimbărilor interioare, reflectând fricile și dorințele personajului de a-și recupera identitatea. Obiectivul tezei este de a arăta că, pentru Amélie Nothomb, corpul nu este doar un element pasiv în procesul de narațiune, ci devine un catalizator al transformării narative. Fiecare transformare corporală semnalează o etapă distinctă a evoluției identitare, în care corpul este în mod constant negociat și redefinit.

Prin explorarea acestor transformări corporale, teza își propune să demonstreze că romanele autoficționale ale lui Nothomb nu reprezintă doar povești personale, ci sunt și meditații complexe asupra relației dintre corp, identitate și societate. Prin această cercetare, dorim să analizăm modul în care corpul, în fiecare etapă a vieții, devine un mediu de expresie a identității, un instrument de rezistență și, în același timp, un simbol al limitelor și constrângerilor autoimpuse sau impuse de societate.

Corpus

Teza se bazează pe analiza unui corpus format din nouă romane reprezentative pentru stilul autoficțional al lui Amélie Nothomb: *Le Sabotage amoureux*, *Péplum*, *Stupeur et tremblements*, *Métaphysique des tubes*, *Biographie de la faim*, *Ni d’Eve, ni d’Adam*, *Une forme de vie*, *La Nostalgie Heureuse* și *Premier Sang*. Fiecare dintre aceste texte contribuie la conturarea unei imagini complexe a corporalității în operele autoarei, oferind o privire de ansamblu asupra felului în care corpul este modelat și transformat de-a lungul vieții.

- *Le Sabotage amoureux* este o relatare a copilăriei, centrată pe experiențele autoarei într-o comunitate diplomatică din China. Romanul ilustrează primele conflicte legate de identitate, reflecțiile asupra feminității incipiente și relațiile de putere dintre copii.
- *Péplum* explorează relația corpului cu istoria și politicile de control, discutând tematici precum distorsiunea memoriei și alterarea identității.

- *Stupeur et tremblement* este reprezentativ pentru scrierea corpului adult, având mai multe direcții pe care le-am urmărit, precum idealul de frumusețe sau monstruoziitatea.
- *Ni d'Eve, ni d'Adam* reflectă transgresiunea la maturitate a corpului care decade și ajunge la stagiul de cadavru pentru a accede un ideal pe care personajul principal dorește să-l atingă.
- *Métaphysique des tubes* este un roman care abordează copilăria și relația complexă a corpului cu plăcerea, durerea și foamea, acestea devenind simboluri ale dorinței de a domina propriul destin.
- *Biographie de la faim* sunt romane care abordează trecerea de la copilărie la adolescență și felul în care adolescența își lasă amprenta asupra corpului și reprezentării acestuia.
- *Une forme de vie* tratează corpul la maturitate, punând în discuție teme precum obezitatea extremă, războiul și suferința ca factori de transformare a identității.
- *Premier Sang* tratează identificarea pe care autoarea o face cu tatăl său, romanul fiind unul în care sunt prezentate momente marcante din copilăria și viața tatălui scriitoare, Patrick Nothomb.
- *La Nostalgie Heureuse* va fi doar menționat pentru că este un roman autoficțional, dar nu conține semne ale corporalității sau o viziune asupra corporalității personajelor

Corpusul a fost selectat pentru a acoperi întregul arc narativ al autoarei, de la copilărie la maturitate, oferind o perspectivă completă asupra evoluției și transformării corporale în autoficțiunea sa.

Analiza acestor romane evidențiază modul în care Amélie Nothomb folosește corpul nu doar ca instrument de memorie și identitate, ci și ca spațiu în care se joacă tensiunile dintre real și ficțional, personal și universal, fizic și psihologic. Aceste reprezentări ale corpului oferă o perspectivă profund originală asupra identității umane, arătând cum aceasta se construiește, se deconstruiește și se recompune prin experiența corporală. În toate aceste romane întâlnim un personaj care poartă numele Amélie Nothomb, inițialele numelui ei sau alte caracteristici ce ne duc cu gândul la autoare, cum ar fi faptul că este o fată, are un tată diplomat sau provine din Belgia. Acestea sunt criteriile pe care le-am folosit pentru a restrânge corpusul și a păstra doar romanele pe care le considerăm autoficționale.

Vom folosi romanele care fac parte din colecția „Le livre de poche” de la Editura Albin Michel pentru a ne apropia cât mai mult de experiența unui cititor obișnuit. Deoarece această

colecție este ușor accesibilă și adesea asociată cu lectura de agrement sau zilnică, ne asigurăm că romanele sunt larg disponibile, aducând analiza mai aproape de realitatea cititorului comun.

Repere metodologice

Această cercetare se distinge printr-o abordare metodologică inovatoare, care combină critica tematică cu instrumente interdisciplinare preluate din psihologie, psihanaliză și studii culturale. Această combinație permite o explorare mai profundă a reprezentărilor corpului în opera lui Amélie Nothomb. Prin reunirea acestor discipline, studiul îmbogățește interpretarea literară, oferind noi perspective pentru a înțelege modul în care dimensiunile psihologice și culturale influențează felul în care corpul este prezentat în romanele autoficționale ale autoarei.

Bazându-se pe teoriile despre corp și inconștient ale lui Freud, această abordare permite investigarea modului în care personajele lui Nothomb își percep propriul corp și corpul celorlalți. Psihanaliza scoate la lumină conflictele interne și dorințele inconștiente care influențează reprezentările corporale, deschizând astfel o nouă dimensiune a interpretării textelor. Această abordare subliniază că percepțiile asupra corpului sunt marcate nu doar de experiențele conștiente, ci și de procesele psihice profunde care modelează relația personajelor cu propriile lor corpuri.

Simultan, integrarea studiilor culturale permite poziționarea romanelor lui Nothomb într-un context mai larg, luând în considerare influențele culturale și sociale care modelează percepția corpului. Studiile culturale oferă instrumente utile pentru a analiza modul în care normele și valorile societății sunt reprezentate și, uneori, subminate în operele lui Nothomb. De exemplu, noțiunile de corp ideal, frumusețe și diferență culturală sunt examinate prin prisma culturii populare și a așteptărilor sociale, ceea ce permite înțelegerea modului în care Nothomb critică sau reinventează aceste concepte în romanele sale.

Un alt aspect important al metodologiei este utilizarea textelor critice, a interviurilor și a propriilor declarații ale autoarei ca surse de analiză. Prin îmbinarea acestor surse diverse, cercetarea ajunge la o interpretare mai nuanțată și contextualizată a operelor. Interviurile cu Nothomb oferă informații prețioase despre intențiile, inspirațiile și percepția sa asupra propriului corp și asupra personajelor sale. Aceste afirmații sunt apoi confruntate cu analizele textuale pentru a verifica modul în care se reflectă în ficțiune și în ce măsură ele clarifică sau complică interpretarea operelor.

Cercetarea se bazează, de asemenea, pe o analiză comparativă a diferitelor opere ale lui Nothomb pentru a identifica continuități și rupturi în reprezentarea corpului. Această abordare

comparativă scoate în evidență temele și dezvoltările recurente în tratarea corporalității de-a lungul timpului în opera autoarei. Prin analizarea felului în care temele evoluează și se modifică în diverse romane, se poate observa modul în care reprezentările corporale capătă noi valențe și semnificații.

Analiza comparativă este îmbogățită printr-o atenție deosebită la detaliile narative și stilistice care caracterizează fiecare operă. Examinând alegerile lingvistice, metaforele corporale și structurile narative, se explorează modul în care autoarea construiește o poetică a corpului în romanele sale. Această analiză stilistică, combinată cu instrumente interdisciplinare, scoate la lumină motivele subterane din opera lui Nothomb, evidențiind în același timp variațiile și inovațiile sale în modul de tratare a corporalității. În plus, cercetarea integrează concepte de psihologie cognitivă pentru a înțelege modul în care cititorii pot percepe și interpreta descrierile corporale din romanele lui Nothomb.

Abordarea metodologică se remarcă și prin atenția acordată dimensiunii performative a scriiturii lui Nothomb. Analizând modul în care autoarea își pune în scenă propriul corp în texte, prin intermediul unor personaje care îi seamănă sau care împărtășesc elemente din biografia ei, cercetarea explorează granița dintre realitate și ficțiune. Scrierea corpului este analizată ca un mijloc de a pune sub semnul întrebării autenticitatea, adevărul și identitatea, jucându-se totodată cu așteptările cititorilor și ale criticilor.

Studiul propune, de asemenea, o reflecție asupra evoluției recepției critice a operelor lui Nothomb în raport cu reprezentările corpului. Analizând modul în care criticii literari și publicul au reacționat la descrierile corpului în diferitele romane, cercetarea ajută la înțelegerea modului în care percepțiile culturale asupra corpului influențează interpretarea textelor. Această dimensiune a studiului îmbogățește înțelegerea operei lui Nothomb, arătând cum reprezentările corpului intră în rezonanță cu dezbaterile contemporane despre corporalitate, gen și identitate.

Structura tezei

Cercetarea noastră este compusă din trei capitole în care am realizat un survol atât teoretic, cât și practic, în romanele autoficționale ale lui Nothomb, asupra corpului și scrierii corporeității. În aceste capitole, am realizat o analiză detaliată a modului în care corpul este reprezentat și utilizat ca un vehicul narativ pentru a reda experiențele personale, traumele și transformările identitare prin care trece personajul principal în operele selectate. Structura tezei a fost

concepută pentru a oferi o perspectivă complexă asupra rolului corpului în narațiunile autoficționale nothombiene.

Capitolul I

Primul capitol este un capitol teoretic, acesta dorind introducerea și explicarea conceptelor legate de scrierea corpului simbolic, al imaginarului corpului și corpografezei în literatură, în special în literatura de secol XX. Capitolul are rolul de a contextualiza evoluția reprezentărilor corporale în cadrul literaturii secolului XX, punând accent pe dezvoltarea noțiunii de corp simbolic și pe integrarea corpului ca element narativ esențial în proza literară. În acest capitol, discutăm despre conceptele de bază precum *corp simbolic*, *imaginar corporal* și *corpografeză*, evidențiind felul în care scriitorii moderni au explorat și au exploatat relația dintre corp, text și identitate. Pentru că, odată cu avansarea secolului, percepția asupra corpului a suferit modificări semnificative, literatura a reflectat aceste transformări, devenind un spațiu de explorare a complexității experienței umane. Scriitorii moderni au fost preocupați de modul în care corpul poate fi un simbol al identității, al suferinței, al dorinței și al relației cu ceilalți.

Capitolul II

În capitolul al II-lea, ne-am aplecat atenția asupra scriitoarei Amélie Nothomb din punct de vedere biografic și din punct de vedere al scriiturii sale, în același timp arătând și că romanele pe care le-am ales în corpus fac parte din stilul autoficțional.

Stilul scriiturii lui Nothomb este marcat de o proză concisă, adesea ironic-umanistă, care îmbină umorul cu teme profunde și adesea întunecate. Această dualitate permite o explorare nuanțată a complexității emoționale ale personajelor sale, în timp ce reflectă simultan asupra aspectelor sociale și culturale ale lumii în care trăiesc. Abordarea sa stilistică se manifestă prin utilizarea unui limbaj viu și a unor imagini puternice, ce ajută la crearea unei atmosfere captivante care atrage cititorul într-o lume în care realitatea și ficțiunea se interpun.

Un alt element important în stilul lui Nothomb este explorarea temelor legate de identitate, corporalitate și străinătate. Prin intermediul personajelor sale, autoarea abordează complexitatea relațiilor interumane, trăind adesea dileme identitare care reflectă propriile sale experiențe de viață. Aceasta se traduce în reprezentări profunde ale corpului, care devine un spațiu al negocierii identității și al relației cu ceilalți. În acest sens, stilul lui Nothomb nu doar

că îmbină autobiografia cu ficțiunea, dar oferă și o meditație asupra condiției umane în contextul modern.

Un aspect central al analizei noastre a fost stabilirea caracterului autoficțional al romanelor selectate în corpus. Pentru a face acest lucru, am folosit drept instrument protocolul nominal și cel modal pe care Colonna le-a definit în lucrarea sa *L'Autofiction (essai sur la fictionnalisation de soi en Littérature)*¹. Colonna propune un cadru teoretic clar pentru înțelegerea autoficțiunii, împărțind această formă literară în diverse modalități care ajută la identificarea structurii și funcției autobiografice în text.

Protocolul modal se referă la metodele prin care autorul integrează experiențele personale în narațiune, permițând cititorului să perceapă evenimentele nu doar ca pe o simplă poveste ficțională, ci ca pe o relatare a unor trăiri reale. În romanele lui Nothomb, acest lucru se observă prin prezența constantă a personajului-narator care poartă numele său sau elemente distinctive ale biografiei sale. Această alegere permite crearea unei legături între autor și personaj, oferind cititorului o perspectivă intimă asupra gândurilor și emoțiilor autoarei.

Pe de altă parte, protocolul nominal se referă la identificarea directă a autorului cu personajele sale. În cazul lui Nothomb, această identificare este adesea evidentă, personajele sale purtând numele „Amélie”, având inițialele numelui său sau alte indicii care ar putea demonstra identificarea personajului cu autorul.

Pe lângă cele menționate anterior, în același capitol, am explicat în detaliu identificarea pe care Nothomb o face cu tatăl său și cu povestea acestuia în romanul *Premier Sang* și motivul pentru care este relevant cercetării noastre, întrucât Nothomb afirmă că de multe ori, în copilăria sa, identitatea sa s-a confundat cu cea a tatălui ei și impactul pe care acesta prin natura meseriei sale, dar și prin prisma caracterului său, i-au influențat creșterea și dezvoltarea și, mai apoi, viața de scriitor și lucrările.

Capitolul III

În cadrul ultimului capitol al lucrării, am urmărit, începând din copilărie, trecând prin adolescență și ajungând la viața adultă, transgresiunile și reprezentările corporale ale personajelor din universul autoficțional nothombian. Această structurare ne-a permis să explorăm cum transformările fizice și psihologice influențează identitatea personajelor, punând în evidență modul în care aceste experiențe sunt reflectate în construcția corpului personajelor.

---

¹ Colonna, Vincent, *L'Autofiction (essai sur la fictionnalisation de soi en Littérature)*, teză de doctorat, École des Hautes Études en Sciences Sociale, 1989

În subcapitolul dedicat copilăriei, am analizat simbolismul corpului, influențele culturale și familiale asupra acestuia și reprezentările lui. De asemenea, am evidențiat modul în care influențele culturale contribuie la percepția corpului în această etapă. Cultura în care cresc personajele influențează standardele de frumusețe și așteptările sociale, generând o tensiune între idealurile externe și realitățile interne ale acestora. Astfel, simbolismul corpului în copilărie devine o temă centrală în procesul de formare identitară.

În subcapitolul dedicat adolescenței, am urmărit trecerea care se face de la copilărie la adolescență și cum odată cu schimbările corporale se schimbă și dialogul interior al personajului care duce la o degradare atât fizică, cât și mentală (prin instalarea anorexiei). Anorexie devine o temă principală în romanele autoficționale nothombiene în care protagonistul trece prin adolescență. În această etapă, dezvoltarea fizică devine strâns legată de percepția de sine, iar imaginea corpului suferă modificări radicale, generând crize de identitate. Această degradare fizică și psihică devine o temă centrală în explorarea relației dintre corp și minte în perioada adolescenței, subliniind vulnerabilitatea și complexitatea acestei etape a vieții.

În subcapitolul dedicat vieții de adult, am avut patru direcții distincte, fiecare concentrându-se pe aspecte specifice ale reprezentării corporale. Aceste direcții ne-au permis să explorăm diversele modalități prin care corpul este perceput și reprezentat în proza autoficțională a lui Nothomb:

- analiza corpului bolnav, în special cel obez,
- dualitatea frumusețe/monstruoșitate,
- analiza corpului care decade și se transformă în cadavru pentru a transcende și a-și atinge un ideal,
- analiza renunțării la corpul uman și folosirea hologramei.

În acest capitol, am realizat analiza transgresiunilor și reprezentărilor corporale ale personajelor din universul autoficțional nothombian, de la copilărie la viața adultă. Astfel am urmărit cum experiențele de viață, presiunea socială și schimbările interioare se reflectă în modul în care corpul este perceput și reprezentat. Fiecare subcapitol a evidențiat nu doar dificultățile cu care se confruntă personajele, ci și complexitatea relației lor cu identitatea, corpul și societatea.

Limitări și perspective

Limitările, dacă privind doar din punctul de vedere al analizei realizate, sunt legate în special de extinderea cercetării asupra altor romane nothombiene, nu doar cele autoficționale sau de realizarea unui analize comparative între Nothomb și alți autori contemporani care au scris autoficțiune.

Deși am inclus în analiză nouă romane autoficționale ale lui Amélie Nothomb, selecția s-a bazat pe criterii specifice care exclud alte opere ale autoarei ce ar putea aduce noi perspective asupra reprezentărilor corporale.

De asemenea, studiul nostru se concentrează exclusiv pe opera lui Nothomb, fără a realiza o comparație mai extinsă cu alți autori contemporani care folosesc autoficțiunea pentru a explora teme similare, precum corporalitatea și identitatea. Această limitare împiedică o înțelegere mai largă a locului și influenței lui Nothomb în peisajul literaturii autoficționale și al modului în care temele tratate de ea sunt abordate de alți scriitori.

O direcție viitoare de cercetare ar putea explora întregul corpus al autoarei, inclusiv romanele mai puțin analizate până acum, pentru a surprinde evoluția continuă a tematicilor legate de corporalitate, identitate și memoria familială. Această extindere ar contribui la o imagine mai cuprinzătoare asupra felului în care Nothomb își redefinește temele și stilul de la o lucrare la alta.

Cum menționam anterior, compararea operelor lui Nothomb cu cele ale altor scriitori care abordează teme similare, sau chiar scriitori contemporani, ar permite identificarea unor trăsături comune și diferențe esențiale în modul de abordare a autoficțiunii și a corporalității în contextul literaturii contemporane.

Datorită experienței sale personale multiculturale și a contextelor variate în care sunt plasate romanele, o altă direcție de cercetare ar putea analiza cum diferitele culturi influențează percepția și reprezentarea corporalității.